

достойнство” /Платон/, или “вътрешният човек” /Ап. Павел/, или Великият човек /Юнг/, “скритият Приятел”, Архангел-хранител вътре в нас, това е все образът на трансцендентното по отношение на нас Абсолютно, на божията Благодат, която ни праща позивни и зарници от Истината – вън от времето и въпреки нашата преходност. Нашата самост не е нещо абсолютно непроницаемо, тя заявява за себе си и в съзнанието ни, и в ониричните образи и видения, които са неясен отпечатък /мътно огледало/ на непомерния ѝ смисъл, тайнственост и недостижимост. “Великата философска заплата на аналитичната психология, - бележи по този повод Вишеславцев, - това е разграничаването на “Аз”-а от самостта. Мистическият опит на свръхсъзнанието, философската интуиция на ирационалната диалектика на трансцендентното са взети под внимание и оценени от тази психология. И само на нея са известни пределните области на познанието: дълбината на душата и висотата на духа”⁴. И само чрез медиацията на символите, категориите и архетипите на трансцендентното в аналитичната психология е възможен този контакт с божествената самост /Логос/ в самите нас. Чрез тяхното изследване и опознаване можем да пробием стената на непроницаемостта, която отделя Закона /съзнанието/ от Благодатта /Самостта/ и да започнем строителството на новия човек в себе си, за което сме призвани от Христа-спасителя. “Защото той е нашият мир, който направи деата отдела едно и разруши средната стена, която ги разделяше, като в плътта си унищожи враждата, сиреч, закона със заповедите му изразени в постановления, за да създаде в себе си двата в един нов човек” /Ефес. II; 14,15/.

Светлината при Яворов му пречи да види същността. Осветеността /видимостта като израз на екзистенциална неистинност на биващото/ се заменя с тъмнина и слепота като израз на всевидимост и прозрачност, като предусловие за трансценденция в света на идеите. Гледането през тъмата и огромното време тук е указание за всевидимост /всезнание/, което намира в метафори и идеи-ликове своя пластичен израз. Тези идеи-ликове ипостаси на трансцендентната му Другост /Смъртта, Сфинкса, Маската и Демонът в Урагана на битието/, той съзерцава с духовното си зрение. В метафизичното Яворов влиза